

късаше скъпите тъкани, а понякога, когато много се ядосаше за някоя дреболия, хвърляше се върху сановниците, съветниците и управителите си и ги биеше с юмруци по главите и гърбовете. Те само се свеждаха без да смеят да продумат нещо. Като изпочупеше всичко, владетелят се ядосваше още повече, и тогава за неговите сановници и съветници настъпваха страшни мигове.

За пръв път, след като чу свирнята на Орфея, той се успокои и се усмихна. За пръв път той повика някои от най-любимите си съветници и се разговори с тях тихо, човешки. Те го гледаха поразени и трепереха, защото не знаеха докога ще продължи това необикновено настроение. Те до такава степен бяха свикнали с неговия избухлив и непоносим характер, че сега това състояние им изглеждаше ненормално.

— Какво има, Мар? — попита кратко владетелят като измери внимателно първия си прислужник. — Защо ми водиш това момче?

— Нали поръча да намерим оня, който свиреше така хубаво и чиито песни толкоз много ти харесаха! — поклони се до пода верният прислужник.

— Алек върна ли се? — попита владетелят като предположи, че неговият най-пъргав и най-остроумен секретар е изпратил това опърпано плачинче. — Той ли праща момчето?

— Аз го доведох.

— Навярно знае нещо за чудния свирец?

— Момчето е свирецът, господарьо.

— Ти шегуваш ли се? — сепна се и попита троснато владетелят. — Ти сам чу ли го да свири?

Главният прислужник пребледня. Наистина, момчето може-би умее да свири, но как свири?